

Hồi 18

Cuộc Gặp Gỡ Quân Hùng

 ười sự hướng dẫn của Vạn Triệu Nguyên, đoàn người từ từ bước lên một tam cấp. Trên tam cấp đó là một gian nhà rộng rãi, trong đó đứng lố nhố không biết bao nhiêu là thanh niên nam nữ.

Khi Giang Thanh vừa bước lên hết bậc tam cấp thì thấy người đứng trước mặt đám người đó là một gã thư sinh tuổi độ trung niên, mặt mày sáng rõ như ngọc.

Gã thư sinh này đứng trước mặt hai người già nua tuổi tác, kế đó là một người đàn bà trung niên mặt mày đẹp dễ.

Mà sau lưng người đàn bà đẹp dễ đó thì là một cặp mỹ nữ sắc diện phi phàm, đích thị Song Phi Tiên Nữ.

Ngoài ra còn có hai người đáng cho Giang Thanh để ý là một người cao và một người lùn. Trên lưng nịch một sợi dây nịch bằng da cạp.

Lúc bấy giờ, gã trung niên thư sinh mới bước tới nói một cách nho nhã :

- Tại hạ đây tên là Toàn Lập, còn đây có phải là người nối chí của Tà Thần, Giang huynh đệ hay chăng? Yên Hà Sơn Trang thật là may mắn mới được dịp tiếp đón một vị anh hào, nhưng vì bận chút việc nên nghênh đón chậm trễ, xin Giang huynh đệ thứ lỗi cho.

Giang Thanh thấy người trung niên thư sinh đẹp đẽ này lại là một tay khét tiếng Phi Sách Chuyên Trư Toàn Lập, trong lòng bất giác lấy làm kinh ngạc.

Mà nhứt là lời ăn tiếng nói của Toàn Lập lại nho nhã vô cùng, thật là một người hiếm thấy trong võ lâm.

Giang Thanh vội vàng xá chào thật sâu, đoạn đáp :

- Tại hạ chính là Giang Thanh, tháng trước có gặp mặt nhị vị Song Phi Tiên Nữ nơi Hội Trạch Thành, vì vậy mà ngày nay mới đến yết kiến Yên Hà Sơn Trang. Được Trang chủ tiếp đón nồng hậu, Giang Thanh này thật lấy làm cảm kích.

Trên khuôn mặt như ngọc của Toàn Lập nổi lên một nụ cười. Ông ta quay lại nói với Chiến Thiên Vũ và Bạch Hồ :

- Chiến huynh cũng đến nơi này, thật là một điều may mắn cho Toàn mỗ. Còn Bạch huynh và mỗ vốn chưa gặp mặt, nhưng vẫn ngưỡng mộ tài danh. Hôm nay, cùng nhau hội họp thật là cơ hội nghìn vàng.

Toàn Lập ăn nói thật là hoạt bát, thật đáng mặt làm chúa đảo Song Phi.

Bạch Hồ thấy vậy chửi thầm trong bụng :

- Thứ đồ khẩu phật tâm xà !

Nhưng ngoài mặt vẫn lộ vẻ tươi cười.

Toàn Lập không giới thiệu những người đứng chung quanh mình, mà vội vàng mời khách bước vào bên trong một gian phòng rộng.

Trong gian phòng đó đã bày sẵn một mâm rượu thịnh soạn. Trước mặt gian phòng là một giàn hoa tươi thắm, dưới giàn hoa đó có tám gã áo đen đứng hầu.

Toàn Lập tươi cười mời khách :

- Các vị từ xa đến đây, xin dùng với Toàn mỗi một chén trà nguội và một chung rượu lạt !

Nói rồi mời cả đoàn người, phân ngôi chủ khách, nhập tiệc.

Giang Thanh đảo mắt nhìn quanh, thấy ngoài giàn hoa còn có một dãy đất rộng chừng ba trượng vuông. Trên cái sân rộng này lót toàn bằng cát trắng trông thật đẹp mắt.

Nhìn cái sân cát đó, Giang Thanh trong lòng thâm nghĩ :

“Chốc nữa đây, yến tiệc xong rồi thì trên bãi cát đó e rằng sẽ chan hòa máu thắm!”

Còn đang bản thân nghĩ ngợi, thì Hạ Huệ kề tai nói nhỏ :

- Thanh ca ! Những người có tên tuổi trong võ lâm thấy đều có độ lượng quân tử, nếu muội không theo chân Thanh ca đi chuyến này, thì ắt suốt đời không thể gần gũi được những bậc thanh cao quân tử.

Giang Thanh vừa dợm trả lời, thình lình bất gặp gương mặt của Hạ Huệ, bất thần biến sắc...

Đồng thời, trong những người tại Yên Hà Sơn Trang đây còn có một người con gái diễm lệ phi phàm ngó chàng

không chớp mắt.

Giang Thanh nghe nói, liếc nhanh một cái, quả thật bắt gặp một trong Song Phi Tiên Nữ là Toàn Linh Linh đang nhìn mình mà nở một nụ cười tươi thắm.

Giang Thanh không phải là một con người gỗ, thái độ của Toàn Linh Linh chàng đã hiểu thấu.

Đồng thời, ngồi bên cạnh chàng là Hạ Huệ, thấy thần sắc của Toàn Linh Linh cũng soi thấu được tình ý trong lòng nàng, bởi vì Hạ Huệ là gái, mà muốn hiểu người con gái thì không gì dễ hơn là người đồng tính.

Giang Thanh biết vậy, nên quay lại cười vã lã với Hạ Huệ :

- Huệ muội đừng nghi ngờ, người con gái này chính là một trong Song Phi Tiên Nữ Toàn Linh Linh đó, hôm trước cô ta thề chẳng đội trời chung với huynh, chỉ thiếu một điều ăn tươi nuốt sống mà thôi !

Hạ Huệ chu mỏ, ranh mãnh đáp :

- Hừ ! Hận chừng nào thì yêu nhau càng sâu đậm chừng nấy !

Giang Thanh vội vàng giải thích nho nhỏ cho Hạ Huệ nghe.

Tiên Tố lúc bấy giờ ngồi bên cạnh của Hạ Huệ, biết cô nương của mình đang ghen, trong bụng thầm nghĩ :

“Công tử và Hạ cô nương thật là một cặp tình nhân hiếm có. Rất tiếc là bây giờ dường như sắp nổi cơn sóng gió.”

Lúc bấy giờ, Chiến Thiên Vũ nói nhỏ cho Giang Thanh nghe :

- Giang hiền đệ ! Thật ta không ngờ trong Yên Hà Sơn Trang lại có nhiều cao thủ như vậy. Thế lực thật là mạnh mẽ, hiền đệ khá cẩn thận !

Chiến Thiên Vũ không biết rằng phen này sở dĩ bọn Song Phi Tam Tuyệt Chưởng mời Giang Thanh đến đây không những để trả mối thù nhỏ nhất mà là muốn dốc toàn lực ra để tiêu diệt người nối chí của Tà Thần.

Chiến Thiên Vũ đảo mắt nhìn quanh, lại nói nhỏ với Giang Thanh :

- Ngồi phía dưới Toàn Lập có hai lão già mặc áo tía, người ta gọi là Liên Tâm Song Lão. Đây là một cặp song sanh, võ công quái dị khôn lường, cách sử xự lãnh đạm vô tình. Hai người này là tay chân tả hữu của Toàn Lập. Còn một cao một lùn đó là hai người cận vệ của Toàn Lập. Một người tên Hồ Phách Lỗ Mộc, một người tên Hồ Hồn Lỗ Cô, thấy đều là người Miêu Cương...

Giang Thanh nghe Chiến Thiên Vũ phân tích đối phương như vậy, trong lòng lấy làm lo lắng, vội hỏi :

- Đại ca, vậy còn người đàn bà luống tuổi đẹp đẽ đó là ai?

Chiến Thiên Vũ gần giọng nói :

- Đây là người vợ nguyên phối của Toàn Lập, mẹ của Song Phi Tiên Nữ, tên gọi La Thập Nương.

Giang Thanh lấy làm lo lắng vì những tay cao thủ

trong Yên Hà Sơn Trang đã ra mặt hơn mười người. Chỉ gần ấy người cũng đủ làm cho Giang Thanh lấy làm khó xử. Chàng nghĩ thăm cuộc diện ngày nay thật là nan giải.

Thình lình Toàn Lập đưa ly lên khỏi mây, đứng dậy nói với Giang Thanh :

- Quý khách chẳng nệ đường xa mà đến đây, lão phu xin kính một ly rượu để tỏ lòng thành !

Bọn người của Giang Thanh đều đứng dậy, mỗi người đều cầm ly rượu của mình.

Toàn Lập lại nói tiếp :

- Xin quý vị đừng khách sáo, hãy ăn uống tự nhiên !

Thế rồi mọi người bắt đầu nhập tiệc.

Trên gương mặt của Toàn Lập thấy lộ một nụ cười thật là khó hiểu.

Toàn Linh Linh và Toàn Sở Sở mới ném qua một hóp rượu thì sắc mặt đã đỏ bừng. Nhút là Linh Linh, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Giang Thanh bằng cặp mắt bất an.

Đột nhiên Toàn Lập bỗng đặt đôi đũa ngà của mình trên mặt bàn, sắc mặt lần lần thay đổi.

Giang Thanh lúc nào cũng liếc nhìn để bắt sắc mặt của đối phương, bất giác chàng cũng để đôi đũa mình xuống mặt bàn và ngắm nhìn Toàn Lập.

Trong lòng chàng hồi hộp đợi chờ một trận cuồng phong bão tố sẽ đến.

Toàn Lập nghiêm sắc mặt nói :

- Giang huynh đệ, lão phu đây đương nhiên là chủ

nhân không muốn phá tan bầu không khí tốt đẹp này, nhưng sự thật không thể không nói !

Giang Thanh cười đáp :

- Đúng ! Tại hạ cũng không quên mục đích đến đây của tại hạ !

Đoạn chàng nhìn quanh mọi người, rồi nói :

- Một tháng về trước tại thành Hội Trạch, tại hạ và lệnh ái có sinh ra một điều hiểu lầm, và lệnh ái đã mời tại hạ đến đây. Lúc ấy lệnh ái còn nhắc đến một đoạn ân oán của nghĩa phụ tại hạ và bảo rằng phải do tại hạ giải quyết.

Toàn Lập cười lạnh nhạt đáp :

- Gần trót tháng nay, tiếng tăm của Giang huynh đệ vang dậy trên giang hồ, nhưng không vì thế mà lão phu không nói đến việc các hạ đã hạ nhục người nối chí Song Phi nơi thành Hội Trạch...

Giang Thanh lúc bấy giờ hơi giận.

Chính vào lúc đó, thì Hồ Phách và Hồ Hồn đột nhiên đứng dậy. Hồ Phách lớn tiếng nói :

- Giang Thanh, người nên biết rằng hễ làm nhục người của Yên Hà Sơn Trang thì phải lấy mạng để chuộc tội !

Giang Thanh còn đang kinh ngạc, thì Bạch Hồ cả cười lên ha hả nói :

- Cái gã Hồ Phách này thật là vô lễ, dám chen vào câu chuyện của người bề trên.

Hổ Phách nghe nói càng thêm giận dữ, hét rằng :

- Hổ Phách lão phu không tha cho mi đâu !

Toàn Lập nở một nụ cu nham hiểm, nói :

- Thôi, Hổ Phách đừng vô lễ, hãy ngồi xuống !

Hổ Phách trợn mắt nhìn Bạch Hồ một cái, rồi mới chịu vâng lệnh.

Lúc này, Giang Thanh đã tái xanh sắc mặt nói với Toàn Lập :

- Việc này trắng đen ra sao xin Toàn Trang chủ hỏi lại lệnh ái thì biết !

Đôi mắt của Toàn Lập vẫn ngó thẳng và lạnh nhạt nói :

- Không cần hỏi bất cứ ai, các hạ có lý đến đâu, hễ vào Yên Hà Sơn Trang rồi thì khó lòng mà trở ra !

Đoạn lão nhìn một lượt đoàn người của giọng nói rằng :

- Và tất cả những người này đều chịu chung số phận với các hạ.

Chiến Thiên Vũ là người trầm tĩnh mà trước thái độ ngạo mạn của Toàn Lập cũng phải đứng lên hét lớn :

- Toàn Lập ! Người đừng ỷ chúng hiếp cô, cũng thử chờ xem người dùng cách gì để lưu chúng ta lại !

Toàn Lập không trả lời câu nói của Chiến Thiên Vũ.

Thái độ đó làm Chiến Thiên Vũ giận đến tái xanh sắc mặt.

Giang Thanh thấy vậy liền quyết định thế nào cũng

phải giở hết bình sanh sở học để dừng cho Chiến Thiên Vũ phải mất mặt.

Giang Thanh quay lại nhìn thẳng vào mặt Toàn Lập mà nói :

- Ta cũng chờ xem coi người của Song Phi và người nối nghiệp của Tà Thần ai là kẻ chiến thắng?

Toàn Lập đưa tay ngăn những người dợm muốn bước ra thử sức ở phía Yên Hà Sơn Trang, lạnh lùng nói :

- Giang Thanh thật là hào hùng đởm lược, nhưng ta không dễ bị lời nói của người bắt nạt đâu !

Thình lình nghe một giọng khàn khàn phát lên :

- Ta là Hắc Báo Lâm Dân, muốn thử...

Giang Thanh nghe nói tới đây, vừa muốn quay đầu nhìn lại thử xem ai nói chuyện, thì một luồng kinh phong đã ập tới tập kích và đánh thốc vào phía hữu của chàng.

Thân hình của Giang Thanh bất ngờ thót lại để tránh thế đánh lén ấy, đồng thời ngón giữa và ngón trỏ của bàn tay hữu móc mạnh một cái về phía sau.

Tiếng chỉ phong của Giang Thanh xé gió vì vèo làm cho mọi người ở đó thấy đều kinh hãi, tiếp theo đó là một tiếng rú thảm thiết vang lên.

Tới chừng đó, Giang Thanh mới kịp nhìn kỹ, thấy đó là một người vạm vỡ trúng chỉ phong ngã ngửa, mồm hộc máu tươi.

Cả tiệc vùng im phăng phắc, một bầu không khí nặng nề chết chóc bao trùm lấy gian phòng.

Thình lình Toàn Lập buông ra một tiếng cười nhạt :

- Giang Thanh ! Khá khen cho Tịnh Thiên Chỉ...

Thì ra cái người bất ngờ tập kích Giang Thanh đó là một vị Đại đầu lĩnh trong Yên Hà Sơn Trang tên gọi Lâm Dân. Gã phụng mạng của Toàn Lập phục sẵn gần đó để chờ thời cơ mà hành sự.

Nhưng mà Lâm Dân lại tham công muốn bắt chọt ra tay giết chết Giang Thanh để lập công đầu. Vì vậy mà đường đột xuất thủ và phải lãnh một cái chết bi thương.

Lúc bấy giờ, Giang Thanh sắc mặt đờ đờ sát khí, ban nãy so qua một thế, chàng đã biết công lực của tên này không phải tay mềm yếu, nếu không có Tịnh Thiên Chỉ của nghĩa phụ truyền cho thì người chết không phải là Lâm Dân mà lại là Giang Thanh...

Mà tuyệt kỹ của Tà Thân vừa trở ra là Toàn Lập đã biết đó là Tịnh Thiên Chỉ, vậy thì nhãn lực của Toàn Lập quả thật là đáng sợ.

Giang Thanh cười cuồng loạn, nói :

- Toàn Lập, người có thủ đoạn gì hãy thi hành một cách quang minh chánh đại, chứ đánh lén như vậy thật là hạ tiện !

Câu nói này làm cho Toàn Lập cả giận.

Song Phi Tiên Nữ nhác thấy thái độ của Toàn Lập bất giác kinh hãi, vì từ trước tới giờ chưa thấy lần nào ông ta giận dữ như thế. Riêng về phần Linh Linh thì lo lắng nhìn Giang Thanh không chớp mắt, dường như nàng

cảnh cáo chàng trai trẻ đẹp này đừng chọc giận phụ thân nàng.

Trong khi bầu không khí đang nặng nề, bỗng nổi lên một chuỗi cười cuồng loạn. Chuỗi cười đó là cho mọi người đình tai nhức óc.

Thình lình đợt cười này vừa cất lên thì tiếp theo đó có một người khác lại trỗi dậy. Hai giọng cười hòa lẫn vào nhau làm cho người nghe thần hồn điên đảo.

Mọi người trong tiệc định thần nhìn kỹ thì thấy hai người đang cười đó là Giang Thanh và Vạn Triệu Nguyên.

Bỗng nghe Giang Thanh lớn tiếng nói :

- Toàn Trang chủ, quý trang có ngón nghề chi hãy trở ra cho hết !

Toàn Lập chưa kịp trả lời, thì Vạn Triệu Nguyên đã lớn tiếng nói :

- Thôi chúng ta cũng không nên dài dòng, hãy so tài để biết cao thấp là hơn !

Toàn Lập gật đầu đồng ý, và tám tên vạm vỡ đứng hầu bên cạnh, cấp tốc khiêng hai chiếc bàn ăn nhẩy vù ra ngoài để chưa nơi đó một khoảng thật trống.

Chiến Thiên Vũ nói với Giang Thanh :

- Hiền đệ hãy để ý, cuộc diện đã bắt đầu nảy lửa rồi đó !

Giang Thanh rất để ý lão Vạn Triệu Nguyên, vì ban nãy nghe tiếng cười của lão thì đã biết lão ta là tay cao thủ đáng e dè.

Mâm rượu đã được dọn đi, trước mặt là một khoảng trống, và hai bên dàn thành thế trận, không một người nói chuyện, bốn bề đều im phăng phắc.

Mọi người đều biết rằng nơi đây sắp sửa khai diễn một trận huyết chiến..

